

Sygn. akt *IV Ka 36/13*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Dorota Kropiewnicka

Protokolant Justyna Gdula

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2013 roku

sprawy **A. Ś.**

obwinionej z art. 96 § 3 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia

z dnia 28 listopada 2012 r. sygn. akt VI W 1954/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinioną A. Ś. od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. kosztami sądowymi w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt: IV Ka 36/13

UZASADNIENIE

A. Ś. została obwiniona o to, że do dnia 16 marca 2012 r. do godz. 20:30 we W. na ul. (...) w siedzibie Straży Miejskiej będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) nie wskazała na żądanie uprawnionego organu komu powierzyła pojazd, którego kierujący w dniu 2 marca 2012 r. o godz. 11:45 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 33 km/h, tj. o czyn z art. 96 § 3 kw.

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2012 r. **Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia:**

I. uznał obwinioną **A. Ś.** za winną czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów postępowania zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła **obwiniona**, która zarzuciła Sądowi Rejonowemu:

I. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj. art. 4 kpk i art. 7 kpk, polegającą na przekroczeniu prawa do swobodnej oceny dowodów i jednostronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego wyłącznie pod kątem jego interpretacji na niekorzyść obwinionej,

II. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, iż obwinionej nie została skutecznie doręczona korespondencja z wezwaniem Straży Miejskiej do wskazania osoby, której powierzyła pojazd do kierowania lub używania, albowiem została ona odebrana przez osobę trzecią, która sfalszowała dane osobowe obwinionej, które to przestępstwo sfalszowania podpisu zostało zgłoszone do Prokuratury przez obwinioną, która w dacie odebrania korespondencji przebywała na stałe w G., które to okoliczności wykluczają możliwość przypisania obwinionej znamion wykroczenia z art. 96 §3 kw.

Wskazując na powyższe, obwiniona wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie jej od stawianego jej zarzutu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej zasługiwała na uwzględnienie. Zasadnie podniesiono w niej, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, że obwiniona dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia.

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy w sposób nieprawidłowy ustalił stan faktyczny, co w konsekwencji doprowadziło go do błędnej konkluzji, jakoby obwiniona dopuściła się wykroczenia z art. 96 § 3 kw.

Zgodnie z przepisem art. 96 § 3 kw „kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie podlega karze grzywny”. Dyspozycja przepisu art. 96 § 3 kw jednoznacznie wskazuje, że wykroczenia, o którym mowa w powyższym przepisie może dopuścić się jedynie osoba, w stosunku do której zostało skierowane żądanie uprawnionego organu. Żądanie to musi zostać przedstawione danej osobie bezpośrednio. Trudno jest zaś mówić o skierowaniu żądania bezpośrednio do obwinionej A. Ś. w sytuacji, kiedy wezwanie adresowane do niej ze Straży Miejskiej odebrała osoba trzecia- jej były konkubent.

Już składane przez obwinioną w toku postępowania przed Sądem Rejonowym wyjaśnienia wskazywały na fakt, że to nie ona odebrała adresowane do niej wezwanie ze Straży Miejskiej. Powyższą okoliczność w sposób nie budzący wątpliwości potwierdza ujawniony w toku postępowania przed Sądem Okręgowym prawomocny wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia- Śródmieścia z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt. V K 348/13 uznający P. G. za winnego popełnienia w dniu 9 marca 2012 r. przestępstwa z art. 270 § 1 k.k., tj. sfalszowania potwierdzenia odbioru korespondencji ze Straży Miejskiej we W. adresowanej do A. Ś., poprzez złożenie na nim podpisu (...). Wyrok ten jednoznacznie wskazuje na fakt, że powyższe wezwanie odebrał- podpisując się nazwiskiem obwinionej- P. G. zamieszkujący pod adresem wskazanym na przesyłce adresowanej do obwinionej. Jednocześnie sama obwiniona- jak wskazywała już przed Sądem I instancji- nie miała wiedzy o skierowanym do niej wezwaniu, w związku z czym nie mogła dopuścić się wykroczenia z art. 96 § 3 kw. A. Ś. nie zamieszkuje bowiem we W., lecz w G., zaś P. G. nie przekazał jej przedmiotowego pisma ze Straży Miejskiej, stąd nie posiadała ona wiedzy o wezwaniu do wskazania osoby kierującej pojazdem w dniu 2.03.2012r.

Skoro zatem zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy ostatecznie potwierdził wiarygodność wyjaśnień obwinionej, która konsekwentnie twierdziła, że to nie ona odebrała skierowane do niej wezwanie Straży Miejskiej, to stawiany A. Ś. zarzut popełnienia wykroczenia z art. 96 § 3 kw należało uznać za oczywiście nieuzasadniony. Musiało to skutkować merytoryczną zmianą zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji, kosztami postępowania obciążając Skarb Państwa.